

ΓΡΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Του Η. DE BALZAC

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1594, κατὰ τὸ βράδι μιάς θυορφῆς μέρας, ὁ ἥλιος ἔβριγγε λοξάτις ἀχίνας τῶν πᾶνω σιτᾶ δέντρα...

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ποῦ δὲν λείπανε οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι κι' ἡ ἐπαναστάσις, ἦταν σπάνιο νὰ ταξιδιέψη κανεὶς σιτὸν κόμμο...

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα σιτὴν ὥρα ποῦ οἱ ἐγγάτες σκολοῦσαν ἀπ' τὴς δουλειές τους, δὴ ἀνθρώποι ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Μπρετόν...

Μόλις φτάσαν κρυφτικαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἀπόλερο τοῦ δόσους, κοντὰ σιτὸ δρόμο, καὶ γίγχανε δῶ κι' ἐκεῖ ἀντιπίμνε...

— Τίποτ' ἀκόμα! φώναξε ὁ ἕνας βλασιμῶνας, κι' ἀκούς; χροπεί οὐτὼ τὸ καρπαναριὸ τοῦ Ἀγριαντερέ!

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Μακαίρ, ἀπάντισε ὁ ἄλλος ποῦ δὲν φαινόταν νᾶχη καὶ ποῦλὸ κορυφῶν...

— Καμὴν λές, ἴσχι εἶμαι περὸ βέβαιος πῶς θὰ πετύχομε. Δὲν ἔχουμ' οὐμμερα δέκα πέντε τοῦ Αὐγούστου κι' ὁ παπᾶς τοῦ Ἀν...

— Μὰ δὲν βροῖακεις πῶς εἶνε μεγάλο κῶμμα νὰ βάλουμε χέρι σ' ἕνα παπᾶ; ...

— Μπᾶ! θὰ στυφωροθούμε δογόνερα ἄμα μεταλάβουμε! ... Ἐπειτα αὐτοὶ οἱ ντα...

— Ἀλήθεια! ἡ ὀργὴ σου μαρῶρᾶ ἀκόμα τὶ σοῦ κότισαν αὐτὰ τὰ κατασπᾶμένα κορυφῶλια!

— Δὲν τὴς παρατᾶς αὐτὴς τὴς χαζοὶ σ' ὄρες, εἶπεν ὁ Μακαίρ, κακοκίση βλάκα!

— Δὲν τὴς παρατᾶς αὐτὴς τὴς χαζοὶ σ' ὄρες, εἶπεν ὁ Μακαίρ, κακοκίση βλάκα!

— Γερτρούδη! ... γιὰτὶ πρόφερες αὐτὸ τ' ὄνομα; ... Λοιπὸν εἶνε ἀνᾶχη...

— Σιωπῆ! ... εἶπεν ὁ Μακαίρ καὶ ἔβαλε τ' ἀπὲρ τοῦ σιτῆ γῆ...

— Ἀκούσα κρότο. Δόξα σοὶ ὁ θεός, σὺντροφε, δὲν χόσασε ποῦ περιμέναμε...

— Πραγματικῶς σπκώθηκε σὺντροφο σκόνη σιτὸν ἀέρα καὶ σὲ λιγάκι φάνηκε τ' ἀυδῆτὶ τοῦ παπᾶ τοῦ Ἀν...

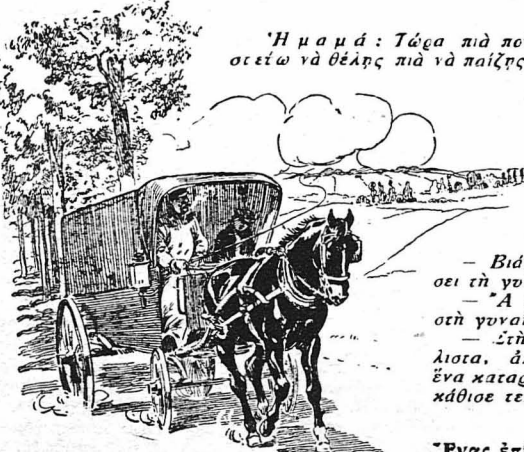
— Νὰ ἡ σιγμῆ, τοῦ εἶπε σιγᾶ ἀνάβροντος ὁ φωτὶλι τοῦ τρομπονι...

— Ἄλλὰ τὸ φωτὶλι μονάχη κᾶπκε τὸ τρομπονὶ του δὲν πῆρε φωτιᾶ...

— Ὁ Μπρετόν οὐκίπησε τὸν παγαμῆνο ἴδρωτα ἀπ' τὸ μέτωπο...

— Κατᾶρα! φώναξε ὁ Μακαίρ, μᾶς ξεφύγανε! Ποιὸν λοιπὸν χύβασες εἶσ' ...

— Τὴν ἴδια σιγμῆ εἶδε λίγα βήματα μακριὰ ἕνα γέρο ξαπλω...

Σὲ λίγο φάνηκε τ' ἀυδῆτ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Χωριάτικη εὐγένεια

Ἄ κ ὀ ρ ι ο ς : Λοιπὸν, γιὰ πῆς μου, Μῆτοο, ἔχεις καλὴ δὺναμη; Μπρεῖς καὶ σκάβεις καλὰ; ...

Ἄ κ ὀ ρ ἰ ἄ τ η ς : Ἄ! ἀφέντη μου! ὄξω ἀπὸ τὴν εὐγένειά σου, κανένα ἄλλο μου λάτρι δὲν βροῖακεται ποῦ νάναί...

Στὰ λουτρῶ

Ὁ π α χ ὺ ς : Καλμῆρα, φίλε μου! Τὶ νέα; Καὶ σὺ λοιπὸν ἐδῶ;

Ἄ δ ὀ ν ἄ τ ο ς : Ναι! ἀπὸ προχτές; Τὶ γίνεσαι;

Ὁ π α χ ὺ ς : Καλὰ! ὁ γιατρός μου ὁ κ. Γ. μοῦ συνέτισσε αὐτὰ τὰ μπάνια καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε τὰ μόνα ποῦ θὰ μπορέσουν...

Ἄ δ ὀ ν ἄ τ ο ς : Μπᾶ! Ὡστε ἔχουμε τὸν ἴδιο γιατρός! ... Περιεργο ὄμως! Καὶ σ' ἐμένα πάλι συνέτισσε πῶς τὰ μόνα μπάνια...

Στὸ τραπέζι

Ἐ κ ε ἰ ν η : Ἀχ! θεέ μου! Πῶς ἀλλάζετε ἔοσις οἱ ἄντρες; Καταντᾶτε ἀνοπόφοροι πιά!

Ἐ κ ε ἰ ν ο ς : ...! ...

Παιδικὴ ἀφέλεια

Ἡ μ α ῤ : Τῶρα πιά ποῦ μεγάλωσες, Λιλίκα μου, δὲν πιεσιεῖ νὰ θέλης πιά νὰ παίξῃς μετ' ἀγέλια...

Ἡ Λ ι λ ἰ κ α : Ἰσα-ἴσα, μαμάκα μου, ὄσο μεγαλῶνω, τόσο περισσότερο μοῦ ἄρῃσει νὰ παίζω μετ' ἀγέλια! ...

Ζηλοτυπία συζύγου

— Γιὰτὶ τόσο βιαστικός, κῦ ρ' ε Κ.

— Βιδίζουσι, φίλε μου, γιὰτὶ ἔχω ἀγῆσει τὴ γυναίκα μου μονάχη σιτὸ σπιτί.

— Ἄ! ζηλιῶρη, δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σιτὴ γυναίκα σου;

— Στὴ γυναίκα μου ἔχω καὶ ποῦλὸ μάλοια, ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύουμαι καθόλου ἕνα καταραμῆνο ἀξιοματικὸ ποῦ ἦρθε καὶ κάθισε τελευταῖα ἀπεναντί μας...

Ἐνας ἐπίμονος ἐπισκέπτης

Ἡ ὀ π η ρ ἔ τ ρ ι α : Ὁ κύριος, μοῦ εἶπε, νὰ τὸν συγχωρήσετε, ἀλλὰ δὲν εἶνε μέσα.

Ἄ ἔ π ι ο κ ἔ π τ η ς : Ἐχρησισῶ! Πότε του παρκαλώ νὰ με συγχωρεῖ κι' ἐμένα, ἀλλὰ δὲν υπορεῖ παρὰ νὰ τὸν περιμένω.

Εὐκαιρία...

— Λοιπὸν ἔμαθα ἐπὶ τέλους νέα ἀπὸ τὸ φίλο σου τὸ Μάριο, λέγει ὁ κύριος Μ. σιτὴ γυναίκα του.

— Ἀλήθεια! τὶ γίνεσαι;

— Ἦταν ἀρρωστος ἀπὸ τὸ στομάχι του καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ συνέτισσαν νὰ τρώγῃ μόνο γάλα.

— Ἄ!.. ὦστε τὶ καθόμαυτε, πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε σὲ γεῦμα... ἔ;

Ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Κέλασις

Ἄ ὀ ζ ν γ ο ς (ἄρρωστος σιτὸ κορβᾶτι παραμιλαίει ἀπὸ πυρετό): Θεέ μου! ποῦ βροῖακουαι, ἔ; σιτὸν παράδεισο;

Ἡ ὀ ζ ν γ ο ς : Ὁχι... Ἐργάστε... δὲν εἶσαι σιτὸν Παράδεισο! ... Εἶμαι ἐδῶ κοντὰ σου... δίπλα σου... σιτὸ πλευρὸ σου...

μῆνο, βουτυγμῆνο σιτὸ αἶμα του!

— Ὄριστε! εἶπε ψυχρὰ, νὰ τὸ κνηῖγι σου!.. ἔκανες οπουδαία ἐπιτυχία!

Μὰ ὁ Μπρετόν δὲν ἀκούγε πιά. Μὲ μὰ ματιὰ γνώρισε τὸν γέρο... ἔπεσε πᾶνω του κι' ἔβγαλε τρομερὸς φωνές...

Ἄ ἄθλιος εἶχε σκατώσει τὸν πατέρα του!